

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Quid efficaciter exstimulare debeat omnes ad devotionem erga
sanctissimam Vi[r]ginem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

hæc verbò; vera devotio erga sanctissimam Virginem præcipuè consistit in imitatione; ut magis te ad hoc impellam, dicam tibi.

ARGUMENTUM.

Quid efficaciter exstimulare debeat omnes ad devotionem erga sanctissimam Virginem.

ARTICULUS III.

PRæverti Viatorem nostrum, ipsisque dixi: quid acturus es Domine! Videtur mihi opus haud esse, tam feridè, adhortati omnes ad devotionem erga sanctissimam Virginem; sed potius opus foret prudentiâ, moderando ipsam, cum procul dubio declinet & vergat in excessum. Nónne videmus, plùs confidentiæ esse simplicibus erga sanctissimam Virginem, quàm erga Deum; ipsosque sæpiùs confugere ad MARIAM, quàm ad ipsum vel JESUM Christum? Nónne ingens error est, exspoliare gloria Filium, ut conferatur Matri? si princeps, qui videt, aulam amici sui numerosiorem & pulchriorem esse aulâ suâ, facile offenditur, suumque amicum in suspicionem vocat, an Deus, qui infinitâ ratione magis zelotypus est suæ gloriæ, quàm omnes principes terræ, sicut ipsemet hæc nobis declarat in S. Scripturâ: *Gloriam meam alteri non dabo*; non offendatur, dum ita tota confidentia collocatur in Virgine, sæpiùsque ad illam, quàm ad ipsum recurritur.

O quàm malè rem sumis, respondit mihi; non judicandum est de rebus divinis, juxta rerum humanarum regulas: Non ab uno, oriri posse in animo quorundam Principum Zelotypiam, quando vident majores exhiberi honores alijs, quàm Majestati suæ; nihilominus infirmitas hæc non afficit omnes magnos principes: an considerasti, qua ratione Rex Ægypti adhibuerit antiquum illum Joseph? Nónne cum voluptate intuebatur, quòd major huic suo amico exhiberetur Veneratio, quàm sibi, quòdque omnes confugerent ad ipsum? procul absuit displicuisse hoc ipsi, ut potius juxta suam id fuerit mentem, eò quòd omnem suam potestatem illi consignaverit manibus, omnes suos ipsi concediderit thesauros, & omnes suas gratias ipsius reliquerit prudentiæ ac circumspeditioni, quod medium modusque erat, alliacendi ad ipsum omnes: Imò cum videret populos recurrere ad se, ut in suis relevarentur miserijs, mittebat illos ad Joseph, ipsisque præcipiebat, ut facerent omnia, quæ

Gen. 41.
v. 55.

quæ ipse volebat, hæcque ratione obtinerent ab eo, quod desiderabant: *Ita ad Joseph, & quidquid dixerit vobis, facite.* An credendum sit, quod JESUS Christus, minus consignaverit potestatis sanctissimæ Virgini in regno suo, quàm contulerit Ægypti Rex dilecto suo Joseph? Verum est, ipsam Deum non esse, sicut nec Joseph Rex erat; nihilominus omnes potius confugebant ad Joseph, quàm ad Regem, eòquòd is habuerit omnem potestatem Regis in manu suâ, & Principis mens fuerit, ut omnes confugerent ad ipsum, nolentis conferre gratiam ulli, nisi mediante ipso.

Sanctissima
Virgo est
Regina ex
triplici ju-
re.

Nihilominus Rex Ægypti Regem non fecit antiquum hunc Joseph, nec hunc honoris titulum ipsi voluit conferre, quem reservavit sibi soli. Sed JESUS Christus incomparabiliter plus præstitit in favorem sanctissimæ Virginis: siquidem fecit ipsam Reginam in toto regno suo. Et ut talem vult illam agnosci, proclamari, honorari ab omnibus suis subditis, ad demonstrandam, quòd omnem suam potestatem, omnes suos titulos, omnes suas gratias ac favores ipsa suis completatur manibus. Quòmodo Regina; interrogabam ipsum, an non constât, ipsam pauperem fuisse & conjugem simplicis cujusdam fabri lignarij, qui nullâ pollebat auctoritate? Et quo jure ipsa Regina esset? Ipsa verè

Regina est, respondit mihi; Ipsa propriè, & absque ullâ æquivocatione, & æquissimè Regina est, ex omni juris genere, naturalis, divini & humani.

I. Ipsa Regina est ex jure naturali, eòquòd sit Filia Regum Israël: sic tota Ecclesia salutat & reveretur ipsam in die Nativitatis ipsius, cantans cum gaudio: *Nativitas gloriosa Virginis MARIE*, ex semine Abraham, ortæ de tribu Judæ, clara ex stirpe David: ipsa igitur Regina est ex nativitate, & Mater Regis ex divinâ Maternitate suâ; Et ideo, dum sanctus Archangelus Gabriel ipsi annuntiat, quòd paritura esset Filium, simul pollicetur ipsi Thronum Davidicum: *Dabit ei Dominus Sedem David Patris ejus.* Ecce igitur ipsam Reginam ex jure naturali.

II. Ipsa Regina est & suprema Domina ex jure divino, eòquòd propriè sit Mater illius, qui inter cæteros titulos suos gloriatur, quòd sit Rex Regum, & Dominus domnantium; & ut talem declarat ipsam S. Joannes Damascenus, dicens: *Verè rerum omnium creaturam Domina facta est, cum Creatoris Mater extitit;* Et S. Bonaventura regni ipsius exponit latitudinem, dum inquit: *Virgo est verè Domina cælestium, terrestrium & infernorum.* Sed S. Bernardinus deprecat ipsam ratione quòdam adhuc magis augustâ & magnificâ: Omnes creaturæ, inquit.

Sanctissima Virgo est Regina ex jure divino.

quæ hic Pater, quæ inserviunt Sanctissimæ Trinitati, inserviunt etiam Sanctissimæ Virgini; siquidem quæcunque creata sunt à manu Dei, cujuscunque sint conditionis, sive creaturæ spirituales, sicut Angeli, sive creaturæ rationales, sicut homines, sive creaturæ Corporales, sicut cæli & Elementa, sive reprobæ, sive Beati, universim ea omnia, quæ submittantur imperio Dei, submittrunt se quoque imperio Sanctissimæ Virginis, Matris ipsius. Ipsa igitur non minùs verè Regina est ex jure divino, quàm ex jure naturali.

Ipsa est Regina ex jure humano cum Imperatores & Reges desideraverint ipsam Dominam regnorum suorum. Vide Justinum Michoricensis disc. 374.

3. Ipsa adhuc Regina est ex jure humano; siquidem quot Imperatores & Reges pietate pleni, devoverunt, consecrârunt ipsi regna & Imperia sua? Id liceret videre tibi ex Factis vastissimorum quorundamque Regnorum Provinciarum, ditionum.

1. Inter Imperatores Græcos, Constantinus Magnus, primus Christianorum Imperator, qui ubi primùm acquisiv't cognitionem JESU Christi, & Sanctissimæ Matris ejus, postquam cessit Romam, quæ imperij sui erat sedes, JESU Christo. in personâ Vicarij, ipsius, erigebat sibi etiam Constantinopoli, quam consecrare voluit Sanctissimæ Virgini, augustissimum ædificans templum in honorem ipsius; & Civitas longo tempore nuncupata fuit Civitas Virginis Sanctissimæ.

R. P. Isaac Consultat, Tom. III.

Post ipsum Imperator Heraclius, postquam recuperaverat Imperium suum sibi à Cosroa Rege Persarum omninò sermè ereptum, agnovit debere se victoriam potentissimæ Virginis Sanctissimæ intercessioni, cujus durante pugna imaginem gestabat in manibus, ipsi quoque cessit imperium suum.

Ante ipsum Theodosius Junior ita devotus ac Zelosus exiit pro gloriâ Sanctissimæ Virginis, ut obtinuerit à Papa. Cælestino celebrationem Concilij Universalis Ephesini, ubi Ecclesiam videre erat velut castrorum ariem ordinatam ad oppugnandum & exterminandum Nestorium, qui negabat ipsi gloriam divinæ Maternitatis suæ.

Post ipsum Imperator Martianus eandem ostendit Zelum, impetrans à summo Pontifice convocationem Magni Concilij Calcedonensis, contra Euthychen & Sectatores ejus, qui impiè docebant, Sanctissimam Virginem non dedisse Filio Dei Corpus humanum ex propriâ suâ substantiâ, sed quòd ipse habuerit Corpus suum è cælo, quòdque illud solummodò transierit per uterum MARIÆ, sicut radius solis transit per vitrum.

Post ipsum Imperatores Leo & Justinianus ostenderunt, se æstimare MARIAM velut Reginam suam, credendo se longè feliciores ipsius servitio, quàm imperiorum suorū Dominio.

Vuu Post

Regina ex jure naturali.

Damasius lib. 4 de fide cath. 17.

R. Rosaria in specul. 31.

R. Bernardus super Jer. 6. a. 21. 6. 6.

Post hos duo Andronici, Senior & Junior, reciproca quadam emulatione reveriti sunt ipsam velut Reginam ac Dominam; Imperator Joannes Comnenus, qui nonnullos post annos Imperij tenuit clavum, non solum respexit illam velut Reginam suam, sed ipsius imaginem currui triumphali magnifice Jerosolymis impostam per omnes vicas & plateas civitatis venerabundus deduxit post insignem victoriam, quam auxiliante ipsa obtinuisse se credidit de Scythiis aliisque Barbaris.

Devotio plurium Monarcharum erga Sanctissimam Virginem.

2. Inter Imperatores Latinos, Carolus Magnus primus Occidentis Imperator & Rex Galliarum summe celebratur ex eo, quod plurimas in Saxonia, & Germania & in toto Imperio honori Sanctissimae Virginis erexit Ecclesias. Ludovicus Pius ipsius Filius ita illius exarsit amore, ut nullum concesserit in locum, ne quidem, dum venatum ivit, quin portaverit semper secum Sanctissimae Virginis Imaginem. Henricus secundus non minus suam demonstravit devotionem, dum vixit cum Cunegunde Coniuge sua in perpetua castitate in honorem Virginis Sanctissimae. Omnes hi magni Principes respexerunt Sanctissimam Virginem velut supremam Imperiorum suorum Dominam.

Post hos Henricus septimus, Fridericus tertius, Albertus secundus, Carolus Quintus, & Ferdi-

nandus secundus, qui tot insignes reportavit victorias de Turcis & haereticis sub protectione Sanctissimae Virginis. Hi omnes potentissimi Monarchae sua submitterunt Imperia potestati ac dominio Divinae Matris Redemptoris sui, ipsamque velut suam honorarunt Reginam, ipsi velut Dominae suae praestiterunt obsequia.

3. Inter Reges Franciae, pluri mi voluerunt agnosci Sanctissimam Virginem, velut supremam Dominam omnium ditionum suarum. Philippus Augustus, qui expulit omnes Judaeos e toto regno suo, coquod Sanctissimam Virginem haberent contemptui. Sanctus Ludovicus, qui omnibus diebus Sabbathinis abluebat pedes pauperum, illos excolubatur, illis flexo inserviebat poplite in honorem Virginis Sanctissimae; quique fundavit tot Xenodochia, tot Monasteria tam virorum, quam mulierum, ut Sanctissima Virgo cole-retur in illis perpetuo, Ludovicus undecimus, qui nunquam non ex reverentia portavit Imaginem Sanctissimae Virginis pendulam e collo suo. Ludovicus decimus tertius gloriose memoriae, ut imploraret auxilium Sanctissimae Virginis in bello contra haereticos Regni sui, qui rebelles ac insolentes erant, nuncupavit votum solemne dedicandi ipsi ditiones suas illasque submittendi ipsius Dominio; obstru-

Plures Reges Franciae devotionem erga eam.

Reges Franciae devotionem

xit insuper totum Christianissimum hoc Regnum in perpetuum, ut confirmaret hoc votum annuatim processione solemnissimâ per omnes Civitates institutâ in Festo Assumptionis Virginis gloriosissimæ. Ecce igitur ipsam Reginam totius hujus Regni, quod nunquam non excelluit aliis in devotione erga Sanctissimam Virginem: Quis enim recensere poterit Episcopatus, Abbatis, & Ecclesias particulares in honorem Domine nostræ fundatas! Quis enumerare tot ac tanta loca ob devotionem & Sanctissimæ Virginis miracula per totam Franciam celeberrima: præcipuè postquam devotio Sancti Rotatij ibi sua sumpsit initia per pietatem Sancti Dominici.

Reges Hispaniæ eandem fovendam devotionem

4 Inter Reges Hispaniæ, Jacobus Primus Rex Aragoniæ cognomento Victoriosus, qui postquam eripuit tria regna è manibus Sarcenorum, mediante potentissimâ Intercessione Sanctissimæ Virginis, piæ gratitudinis ergo ex strui curavit Ecclesias bis millenas in honorem ipsius, quæque eum triginta prælijs invalisset Mauros juratos Sanctissimæ Virginis hostes, & triginta reportasset Victorias, æstimabat Sanctissimam Virginem triecies plus esse Reginam omnium Ditionum suarum, quàm ipse Rex esset earundem: post ipsum Alphonsi, sextus & undecimus, Ferdinandus quintus, Joannes secundus, Philippus secundus & tertius,

omnes hi Principes, qui insignes exhibuerunt devotionis suæ erga Sanctissimam Virginem notas, ipsam semper reveriti sunt velut Reginam suam & Dominam suam.

5. Exaranda mihi foret proluxa Chronologia, si excurrere vellem in cætera omnia Christiadum regna, ad annotandum Nomina, non omnium Regum, sed solùm eorum, qui celebriores fuerunt in devotione erga Sanctissimam Virginem, quique devoverunt ipsi tum regna, tum Personas suas; sicut in Angliâ S. Eduardus, in Ungariâ S. Stephanus, in Lusitaniâ Alphonsus Primus, totque alij, ut silentio prætereamus innumerabilem multitudinem ducum & principum summorum, qui dominati sunt in cunctis alijs Ditionibus Christianitatis: consultò sum brevior in horum omnium enarratione, quæ nimis longè me abducerent, eòquòd aliud exin deducendum non sit, nisi quòd Sanctissima Virgo verè sit Regina & Princeps suprema ex omni jure, naturali, divino & humano.

Mirandum igitur non est, omnes confugere ad ipsam tantâ cum fiducia in cunctis necessitatibus suis, eòquòd certum sit, quòd JESUS Christus contulerit ipsi incomparabiliter majorem auctoritatem in toto suo Imperio, quàm unquam dederit suo Joseph Rex Ægypti; & si hic Rex suis dixit populis: *Ita ad Joseph*; per ipsum vo-

U u u 2. bis.

bis omnes concedam gratias: an JESUS Christus non dicat omnibus Christianis: *Ita ad MARIAM*, ite ad Matrem meam, omnes vobis dispartior gratias per illam. Et quid tribuere possit nobis perfectissimam erga Sanctissimam Virginem confidentiam, ut confugiamus securè ad ipsam in cunctis necessitatibus nostris, nisi nôsse; 1. Quòd ipsa absolutam habeat potestatem, nullis arctatam limitibus. 2. Quòd non minorem potestate suâ habeat benevolentiam & voluntatis suæ promptitudinem. 3.

Quòd & potestatem & bonam voluntatem suam deducat in effectum. Et si firmiter quis credit, ipsam posse omnia & facere omnia in favorem ipsorum, qui confugiunt ad illam, an continere se possit, quin integram & perfectam erga ipsam foveat in animo suo confidentiam? Hanc igitur confidentiam erga Sanctissimam Virginem in animo tuo concipe; clarè enim ostendam tibi, quòd ipsa possit omnia, quòd ipsa velit omnia, quòd ipsa faciat omnia in favorem fidelium servorum suorum.

§. 1.

Sanctissima Virgo potest omnia in favorem eorum, qui verè devoti sunt ipsi.

Tua est potentia, tuum regnum Domine, tu es super omnes gentes oportet ante omnia præstare nos Deo hoc homagium ex toto corde nostro: Domine agnoscimus & confitemur, tuam omnem esse potentiam, omne Dominium in tuis solum esse manibus, teque solum infinità ratione transcendere ceteras omnes res creatas. Creatura nihil est, nihil potest, nihil facit ex se ipsâ; Ipsa non habet nisi portionem entitatis, quam placuerit tibi ipsi conferre; non habet nisi mensuram potentia, quam volueris ipsi communicare; tandem nil facit, nisi quod concesseris facere ipsam. Sed augustissimæ tuæ est gloria Majestatis, quòd esse tribuas

illi, cui volueris, & in eo excellentiæ gradu, quo volueris; quòd communices ipsi potentiam eâ mensurâ, quæ placuerit tibi; quòdque tribuas ipsi facultatem patrandi prodigia tam stupenda, ut non solum exæquent illa Omnipotentis brachij tui, sed illa quandoque transgrediantur; sicut ipsemet clarè dixisti in Evangelio: *Opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & majora horum faciet.* Joan. 14

Jam si unquam admirabilem demonstravit se Deus; id fecit in Personâ Sanctissimæ Virginis, conferendo ipsi esse tam nobile, ut absque comparatione excellat omnibus alijs rebus creatis, cum nihil sit, quod accedat vel à longè ad excel-

Excellentiam Matris Dei; & exin tribuendo illi potestatem tam absolutam, ut ejus videatur potentia imitari in omnibus Omnipotentiam Dei. Omnes intende animi vires ad percipiendam inter has comparisonem, quæ stupenda videbitur tibi. Omnipotentia Dei admirabilis potissimum videtur in tribus, quæ sunt, productio divinarum personarum, creatio mundi, & condonatio peccatorum facta hominibus; Jam potentia colata Sanctissimæ Virgini in eisdem hisce tribus excellit.

1. Si Omnipotentia Dei refugit præcipue in divinitate ex hoc, quod Deus possit producere Deum; Sanctissima Virgo adæquat ipsam in hoc, edquod eundem in personâ producat Deum. 2. Si Omnipotentia Dei triumphat de nihilo per hoc, quod per unicum solum *Fiat* è nihilo extraxerit totum hoc universum; Sanctissima Virgo magis adhuc videtur triumphare per hoc, quod per unicum *Fiat* extraxerit proprium Filium Dei è profundâ abyssu divinitatis suæ, & fecerit ex eo Deum-Hominem. Compara ingens hoc universum, productum per *Fiat* Dei, cum JESU Christo, qui productus est per *Fiat* Sanctissimæ Virginis, quis negabit, quod hoc absque comparatione transgrediatur illud? 3. Omnipotentia Dei manifestatur præcipue, uti canit Ecclesiâ, ex hoc, quod exhibeat misericordiam &

condonet peccata hominum: *Deus, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime & miserando manifestas:* Omnipotentia Sanctissimæ Virgini ex hoc quoque manifestatur potissimum, quod ipsa sit Mater misericordiæ, & refugium pauperum peccatorum, quorum nec unicus recipit gratiam, nisi ipsa interveniente.

Quando formavit Deus primum Adam, accepit unam ex costis ejus, & ædificavit ipsi ex eâ mulierem, ut proprijs Scripturæ verbis titat, voluitque ut locus ossis hujus repleatur carne: *Et replevit carnem pro eâ;* id est, abstulit illi robur, & contulit illi infirmitatem: Sed totum contrarium accidit in formatione secundi Adam; accipit infirmitatem feminæ, cujus assumit carnem, ad componendum ex eâ Sanctissimam Humanitatem, dumque accipit infirmitatem Matris, ut conferat illam Filio, sumit fortitudinem & robur Filij, ut conferat illud Matri; ipsa donavit illi cor humanum, in quo sentit & experitur ipse affectus & teneritudines misericordiæ, quos non habebat in sinu Patris sui; & ipse in remunerationem reddit illi robur & effectum misericordiæ, quam attulit è sinu Patris sui, & vult hanc exerceri ab ipsâ in favorem pauperum peccatorum: ipsa communitat illi sanguinem pretiosum, quem torrentis in morem effundit pro redemptione omnium peccatorum;

Gen. 2. v. 21.

Quæ ratione potentis Sanctissimæ Virginis adæquet illam Filij sui.

Uuu ; &

& ipse in recompensationem refundit illi applicationem infiniti hujus pretij, & distributionem gratiarum, quæ fluuat è corde suo cum sanguine. O divina MARIA! quàm admirabilis est potentia tua! nullis videtur ipsa arctari limitibus, haud magis, quàm illa Dei; nisi quòd Deus hanc habeat potentiam à semetipso, tuncque illam acceperis à Deo, sicut ipsamet confiteris, maximo cum gratitudinis affectu: *Eccis mihi magna, qui potens est.*

Luc. 2.

Sanctissima
Virgo tantam accepit potentiam, ut impendat illam pro nobis,

Hem! cur magnam hanc ipse potentiam tuis consignavit manibus? Non, ut illam utaris pro te ipsa; ipse enim tui suscepit curam, teque cætenus exaltavit, quatenus exaltari se voluit. Est ideò, ut impendas illam in favorem pauperum peccatorum; Est ideò, quia vult ut omnes confugiant ad te, velut ad Matrem misericordiarum. Verum est, Deum esse *Patrem misericordiarum*; sed ipse est etiam, qui respicit terram, & facit eam tremere. Verum est, Filium ipsius Unigenitum JESUM Christum exhibuisse nobis benignitatem suam; Verum est, ipsum esse Agnum, qui tollit peccata mundi; verum est, ipsum esse *Deum totius consolationis*; & ideò miseri peccatores majori confidentiâ confugiunt ad ipsum, exquirentes ipsius misericordiam, quàm ad Patrem æternum; nihilominus constat, omne iudicium datum esse illi, ipsumque ju-

dicaturum nos severissimo cum rigore in sæculorum fine.

Verum est, videre nos in illo Humanitatem nostram, quæ præbeat nobis confidentiam; sed non minus verum est, quòd suam retineat divinitatem & Majestatem infinitam, quæ incutiat nobis terrorem. Sanctissima Virgo contra non nisi puram habet misericordiam, absque ullo Majestatis timore, eòquòd Deus non sit, & absque terrore iudicij, eòquòd iudicis non teneat nec obeat partes: Ipsa Mater est, & Mater misericordiarum, cui non nisi clementia sit ad compatiendum nostris miserijs, & potentia ad subveniendum illis. Ecce cur totus mundus prosternat se ad pedes ejus, absque timore repulsæ; cur omnes confugiant ad ipsam velut ad certum ac tutum salutis portum. Sanctus Bernardus colliquescit dulcedine hoc considerans, omnemque suam in illa collocat spem ac fiduciam: *Ad MARIAM recurro, pura siquidam humanitas est in MARIA; Filioli, hæc est cælorum scala, hæc mea maxima fiducia, hæc tota ratio spei meæ.* Accedite, inquit vobis, confidenter ad MARIAM, invenietis non nisi humanitatem in illa charissimi Filij; ipsa scala cæli est, per quam descendit Deus ad peccatores, ut ascendere peccatores faceret ad Deum; ipsa maxima mea est fiducia, ipsa mea fulcimentum est spei.

Corfiliis
confugie-
tur ad Sa-
ctissimam
Virginem,
quam ad
Deum.

Sancti-
lib. de B.
cell. Vir-

Sanctus Bernardus
de aquilone
c. 4.

Sancti-
nus par-
tit. 1. c.
4.

Et.

¶ Anselmus
lib. de Ex-
cell. Virg.

Et S. Anselmus eodem cum af-
fectu non metuit dicere, quòd ob-
tinereatur quandoque citius postu-
lata ab amabili hac Matre, quàm
ab ipsius Filio: *Utique velocior non-
nunquam est salus, memorato No-
mine MARIE, quàm invocato
NOMINE JESU, unici Filij sui.*
Non, inquit, quòd illa sit melior
suo Filio, vel potentior illo, cum
non habeat nec potentiam, nec be-
nitatem, nisi eam, quam accepit à
Deo; sed quòd oporteat simul
cantare Deo misericordiam & judi-
cium juxta effatum Davidicum: *Misericordiam & judicium canta-
bo tibi Domine;* quòdque si inter-
dum denegetis nobis effectus mi-
sericordiæ, nobisque administret
justitiam, ex eo fit, quòd optimè
simus promeriti illam; quòdque
respectu Matris misericordiæ, nulla
fiat mentio justitiæ, quam ipsa
exercere non vult adversum nos,
quàmque Filius ipsius Unigenitus
exercere non vult adversus illam:
Quando igitur impendit ipsa po-
tentissimam suam intercessionem
in favorem nostrum, mirum non
est, si Deus concedat ipsius meri-
tis, quòd æquissimè nostris ab-
nueret demeritis.

¶ Antoni-
nus part. 4.
tit. 17. c. 17.
14.

Sanctus Antoninus sapientissi-
mè observat differentiam inter in-
tercessionem caterorum omnium
Sanctorum, qui sunt servi, & illam
Sanctissimæ Virgini, quæ est Ma-
ter: Sancti, qui non habent ali-
quod jus, petunt gratiam cum hu-

militate, & Mater, quæ naturale
habet jus in Filium, petit illam cum
potestate; hinc est, quòd ipsa pa-
tri non possit repulsam; Si Salo-
mon dicat Bethsabee Matri suæ:
*Pete Mater mea, neque enim fas
est, ut avertam faciem meam à te;*
an possibile sit JESUM Christum,
qui plus est, quàm Salomon, ne-
gare aliquid divinæ Matri suæ, quæ
absque comparatione plus est,
quàm Bethsabee? Auctoritas ip-
sius tanta est, sicut doctus quidam
scripsit Theologus, ut si ex suppo-
sitione omnes sancti in cælo, &
omnes Angeli beati, ex unâ parte
postularent aliquid à Deo, & Bea-
tissima Virgo omninè sola peteret
ex aliâ parte ab ipso oppositum, ip-
sius oratio prævaleret cunctis ora-
tionibus totius curiæ cælestis: *po-
terior esset majorisque efficacia &
valoris apud Deum, Virginis,
quàm reliquorum omnium Sancto-
rum oratio.* Et sanè hoc optimè
congruit sanæ rationi, siquidem
nemo prudens est, qui non pluris
æstimatet preces solius Matris suæ,
quàm illas omnium servorum in
domo suâ: Et consequenter ma-
gis è re nostrâ est, ipsius posside-
re favorem, quàm illum omnium
Sanctorum simul. O Sanctissima
Virgo, quantum hoc ijs emolu-
mentum, qui singulari devotione
honorant te! Si tuam possideant
protectionem, quid poterunt ti-
mere? Et si illorum curare velis sa-
lutem, quis poterit obstare? O

MA.

3. Reg. 2.

Sanctissima
Virgo po-
stulat pro
nobis cum
potestate.

Suarez
tom. 2.
part. 5. disp.
15. 5. 2.

Sola oratio
Sanctissimæ
Virginis
prævalet
cunctis ora-
tionibus
omnium
Sanctorum.

MARIA! tantummodo velis salutem nostram, & salvi erimus. O Mater admirabilis! Tu potes omnia, quæ volueris; ah meam tantum velis salutem, & hujus habebo certitudinem. Ita, dicebam

ipsi, fateor, ipsam solam id posse; difficultas est nosse, an id velit. Oportet amovere hanc difficultatem, reposuit mihi Viator, tibi que ostendere, illam verè id velle, id que reipsa procurare.

§. II.

Sanctissima Virgo vult salutem fidelium servorum suorum, ipsamque magno cum zelo procurat.

Psal. 173.
7. 3.

Theologi docent, Omnipotentiam Dei consistere in divinâ ipsius voluntate, idemque ipsi esse, aliquid voluisse illudque fecisse. *Omnia, quæcumque voluit fecit.* Prærogativa est solius Omnipotentis Dei, consistere totam in voluntate ejus; potentia nostra non consistit in voluntate nostrâ, sed ex adverso voluntas nostra consistit in nostrâ potentia: dico potentiam nostram non consistere in nostrâ voluntate, siquidem non possumus omnia facere, quæ volumus; & verum est, voluntatem nostram consistere in potentia nostrâ, quia disponere circa ipsam possumus, sicut volumus.

Non nisi sola Sanctissima Virgo hæc fruitur prærogativâ, ut imitetur in hoc Omnipotentiam Dei, quod potentiam suam possideat in voluntate suâ, ita ut dici de ipsâ possit ratione quâdam, sicut de Deo: *Omnia, quæcumque voluit, fecit.* Non opus est ipsi, quàm velle, & omnia facta sunt. Aspice

& admitare potentiam voluntatis ipsius, quam totam & integram impendit in favorem salutis nostræ. Inprimis, quando habuimus Salvatorem, nisi quando ipsa voluit? Nonne verum est, quod Pater æternus expectaverit consensum voluntatis ipsius, ad operandum Mysterium ineffabile Incarnationis in purissimo ipsius utero? postquam obtinuit Deum Hominem pro Filio suo Unigenito, quid facere voluit cum illo? ad quid impendit ipsa totam potentiam voluntatis suæ, nisi ad præparandum in ipso victimam, quæ immolari debebat pro salute omnium peccatorum? ardentissimus charitatis ipsius erga eos zelus eodumque excrevit, ut postquam produxerat hanc victimam ex parte sui ipsius, ipsam nutriret lacte suo, educaverat sollicitudine suâ, & impinguaverat, si ita loqui licet, propriâ substantiâ suâ, & denique deduxerat ipsam usque ad Altare Crucis, in quo sacrificari debebat; illa semetipsam obtulit cum illo, sustinens in corde suo eodum dolo,

Quanto
charitatis
ardore Sanctissima
Virgo vult
salutem
nostram.

dolores, quos sustinuit ipse in suo Corpore, & moriens interiùs, sicut ipse exteriùs moriebatur, ut offerret eum ipso idem sacrificium pro gloria Dei, & salute omnium peccatorum. Sic Arnoldus Carnotensis celebris hic Bonæ Vallis Abbas eximie hoc declaravit: *Omni- no erat una Christi & MARIÆ voluntas, unumque holocaustum ambo offerebant Deo, hæc in sanguine cordis, ille in sanguine Carnis.* Filius in Cruce, & Mater ad pedem Crucis, non habebant nisi unam & eandem voluntatem; ambo offerebant Deo idem sacrificium pro salute mundi, ambo suum effundebant sanguinem; ille ex venis suis, & altera ex corde suo, eòquod ambo eodem extimularentur zelo ad moriendum pro salute omnium peccatorum. Interroga modò, an procurrere ipsa velit salutem devotorum sibi clientum, cum tanta, imò omnia facit pro omnium peccatorum salute: Nonne hoc est ferio velle aliquid, quando dicitur, ego me totum impendam, propriam meam profundendo vitam?

O Deus! quis essari possit, quanto cum ardentissima charitatis suæ zelo, ipsa se impenderit ad procurandam salutem nostram? Si labores, qui assumuntur ad procurandam salutem animarum, si opera, quæ huic navatur, si zelus omnium Prophetarum, omnium Apostolorum, & omnium

St. P. Isaac Consultas, Tom. III.

Prædicatorum, qui unquam fuerunt, & deinceps erunt in tota Ecclesiâ, essent ex unâ parte; ad- iunge his etiam zelum omnium Angelorum in cælo, & dicito exin audacter, quòd hæc omnia non adæquant zelum, qui flagrabat in Sanctissimæ Virginis corde, tum ad volendum, tum ad procurandum salutem animarum, eòquod dici possit, quòd Cor Matris æmuletur, sitque quasi Echo cordis Unigeniti Filij sui. Si ipsa igitur impendit magnum hunc zelum ad procurandam salutem animæ alicujus particularis sibi devotæ; anima hæc an æstimare se non possit fer- mè tam certam de salute suâ, ac si nomen suum inscriptum vidisset li- bro vitæ? Nolim tamen firmam hanc fidem ac fiduciam ingerere nisi ijs, qui verè devoti sunt erga Sanctissimam Virginem; Et tu ob- servaveris supra, quinam veri & fal- si devoti sint erga ipsam.

Sanctus Hieronymus declarare volens magnum Sanctissimæ Virgi- nis zelum pro gloria Dei & om- nium peccatorum salute, utitur verbis tam pulchris, tam efficaci- bus, tamque claris, ut mereren- tur incessanter enuntiari ex ore ho- minum omnium: *MARIAM to- tam incenderat divinus amor, ita ut in eâ esset amor continuus, & ebrietas perfusi amoris.* Afficmat, sacrum amoris divini ignem, totam ac integram inflammâsse Virginem, ita ut ipsa arderet continuo, & ex-

Declaratio
notabilis
S. Hierony-
mi circa
magnitudi-
nem amoris
SS. Virgi-
nis,

X. x. x. celi-

cessum, quo abripietur, tenuisse ipsam nunquam non in quâdam ebrietate, à quâ nunquam recedebat. Quis modus loquendi facundissimi hujus Patris? Nonne videtur nobis dicere velle, quòd, sicut ij qui ebrij, nunquam amplius reguntur ratione, nec aliquam servare possunt mensuram in omnibus, quæ agunt, sed potiùs abripi se sinunt à fortitudine vini sibi prædominantis; ita Sanctissima Virgo non servet nec regulam, nec mensuram, sed abripi se sinat à fortitudine amoris & zeli, à quo impellitur ad procurandam salutem animarum, potissimum autem sibi devotorum.

Meliùs est devotos nos esse erga solam Sanctissimam Virginem, quam erga

Si magni æstimandum est, devotione singulari, verà ac solidâ prosequi aliquem Sanctorum, qui majori polleat apud Deum auctoritate, edquòd hoc ipsum sit magno frui pro salute suâ subsidio: majore

ris igitur æstimandum est, devotum esse erga centum vel ducentos, & majoris adhuc erga mille, vel bis millenos, & majoris adhuc erga millionem, vel centum milliones: sed quando haberes omnes Sanctos in cælo tibi addictos, utque omnes singularissimi essent tui Protectores, & quis eorum tuam curaret salutem, velut suam propriam; hæc devotio, quæ videtur tam efficax, tam ampla, tamque certa, tanti haudquaquam prodesset tibi, quanti sola & unica erga Sanctissimam Virginem devotio, edquòd certum sit, ipsam solam plùs habere potentia, plùsque voluntatis faciendi nobis bene, quàm omnes simul habeant Sancti. Denique enim verum est, illam posse omnia, illamque velle omnia in favorem fidelium servorum suorum. Quid concludendum igitur restat, nisi.

§. III.

Quòd Sanctissima Virgo faciat omnia in favorem omnium sibi verè devotorum.

BONUM est posse, meliùs est velle, optimum est bene facere ijs, qui amantur. Non satis tibi sit, inquit Spiritus Sanctus in Scripturâ, diligere verbo aut linguâ, sed diligendum tibi est opere & veritate: Hoc ipsum est, quòd obstringere deberet omnes servitio Sanctissimæ Virginis; hoc attrahe-

re ad ipsam deberet devotos religiosissimos, quot alit mundus Christianos: ubique & incessanter videre est effectus devotionis erga ipsam in prodigijs, quæ patrat in favorem eorum, qui ipsius invocant subsidium; ita ut Sanctus Augustinus, & post ipsum Sanctus Bernardus provocent omnes ad exhiben-

2. JOH. 3.
v. 18.

hibendum vel unicum, qui cum veritate dicere possit, se confugisse ad Sanctissimam Virginem in necessitate suâ, & absque solatio

ſ. Bernard.
serm. 3. ſu-
per millus
est,

recessisse ab illâ: *Ille solus laudes hujus Virginis ſileat, qui ſideli prece appellatam, ſuis neceſſitatibus ſenſerit deſuiſſe*; certus ſum, nec unicum in toto mundo fore rependiendum.

Inutile igitur foret perſuadere velle hanc veritatem alicui, producendo millionum milliones exemplorum, quæ in ore verſantur omnium, quæ in omnibus leguntur libris, quæ conſpiciuntur in omnibus locis Sanctis ſpeciatiim honori Sanctiſſimæ Virginis conſecratis, vel exhibendo plures eorum, qui inſigne aliquod beneficium receperunt à Deo, mediante potentiſſimâ ipſius interceſſione, relinquentes aliquas gratitudinis ſuæ notas; ſed ne ultra te progrediar, aſſumo te ipſum in teſtem, quiſquis hæc legis: quot argumenta habes in teiſpo potentiſſimi ſubſidij, quod à Sanctiſſimâ Virgine recepisti in omnibus occaſionibus, in quibus invocasti ipſam ex toto corde tuo? percurrere oculis curſum vitæ tuæ, dicque nobis, quoties expertus id fueris? Nihil eſt, quod magis convincat te, quàm proprium experimentum tuum; ſi hoc nondum ſenſiſti, certum eſt, te hucusque Sanctiſſimæ Virginis non extiſſe devotum: Huic er- go nava operam devotioni, exerce

te ferventer ac aſſiduè in ipſâ, & colliges exinde fructus, quibus compelleris ad conſtitendum illud.

Absolvam hanc Conſultationem exemplo tam inuſitato, ut dignum ſit memoriâ omnium ſæculorum. Cæſarius id reſert libro ſeptimo; & eſt exemplum trigefimum primum. Veritas hitoriæ eſt talis. In Cœnobio quodam Monialium, Virgo quædam nomine Beatrix, formæ eximiæ nec minoris prudentiæ, potiſſimum magnâ devotione addicta Sanctiſſimæ Virginis, præſecta fuerat officio Oſtiariæ, vi cujus occaſionem habebat alloquendi cujuſcunq; conditionis homines. Juvenis quidam ſimulabat primâ fronte, ipſam ſe summâ proſequi veneratione, in cujus locum illicò laſcivum ſubſtituit amorem; tam ardens fuit ipſius libido, ut abjectâ omni reverentia ſeſe declaraverit, ipſamque cæperit ſolicitare, idque modò tam artiſcioſo, ut quantocyùs eodem ſuo igne ſuccenderit infelicem hanc creaturam; ita, ut poſt aliqualem reſiſtentiam ipſa ſuccubuerit; Cùmque ampliùs vehementiam tentationis ſuſtinere non poſſet, acceſſerit ad Altare Sanctiſſimæ Virginis, quæ totius Monafterij & ipſius ſingulariſſima patrona erat, & collocans claves ſupra Altare, dixerit ingemiſcendò: *Servivi tibi hucusque eâ, quâ potui, fidelitate, ſed ſummam meam intueris infirmitatem, tentari me aſpicias ul-*

Cæſarius.

Exemplum
ſtupendum
de bonitate
Sanctiſſimæ
Virginis ex-
ga ſibi de-
votos.

tra vires meas, & amplius resistendi facultatem non habeo, nec animum: cura, si velis, portam Monasterij tui, fixum mihi stat deserere illud: hanc suâ declaratione factâ abijt cum dæmone se possidente.

Uc demonstraretur veritas philosophici hujus effati, quod finis omnium voluptatum sit fastidium & averio, ubi primum miser ille suæ satisfecit libidini, despexit & deseruit illam; & sanè non aliud, quàm ejusmodi obsequium expectare debuerat à perfido illo, nec alium colligere criminis sui fructum: nihilominus cum prolapsam se videret in profundum adeò barathrum, non tantùm non meditabatur reditum ad meliora, sed profundiori adhuc se immergit abyssos: Cum ergò amplius non haberet nec locum refugij, nec media se sustentandi, imitata est canes de quibus loquitur Regius Vates, qui, cum non habeant Dominum, à quibus nutriantur, crudelem sustinent famem, quâ impellente per totam circumvagentur civitatem, ut quibuscunq; obvijs sese posscant ac reficiant spurcitijs: *Famem patientur ut canes, & circuibunt civitatem.* Hæc infelicitior adhuc his animalibus, publicè prostituit se deinceps non victura nisi ex infami suæ impudicitiae stipendio.

Post exactos quindecim in abominandis hisce sordibus annos, curiositate ducta, sub e mentito ve-

sticu suum accessit Monasterium, quid diceretur de se, auditum; Cumque videret antiquum quandam domesticum ibi inservientem, interrogat illum: An nosti certam quandam Beatricem, quam videram olim hujus Monasterij ostiariam? Quod devenit? Bene novi illam, respondit domesticus, educata est ipsa in hoc Monasterio ab infantia suâ, & video illam ferme quotidie; Est optima & prudentissima Virgo religiosa, quæ semper hucusque tenet munus ostiariæ tantâ cum fidelitate, tali que cum exemplo, ut omnes ædificet summè. Hæc tota attonita ex eo, quod audiebat, & non capiens, quid sibi hoc vellet, reversa eadem tota cogitabunda: vix fuit extra portam, apparuit ipsi Sanctissima Virgo in formâ, ut cognosceretur ab ipsâ, his ipsam allocuta verbis: Inservieras mihi olim devotè, & à quindecim annis ego inservio tibi, tanta miseriarum tuarum commiseratione; ego hucusque partes egi ostiariæ, concredidit tibi exantlavi munus, apparui exteriùs, qualis tu eras, & creditum est ab omnibus, ipsam te esse; inhibui rigorem justitiæ Dei precibus meis, conservavi honorem tuum coram oculis creaturarum, & nemini quidquam constat de facinore tuo. Revertete modò in locum tuum, advertet nemo, te illum deseruisse; sed resume quoque prima sensa, vota, exercitia, qui

Psal. 58.
v. 15.

quibus addita fueras ante lapsum tuum; adjuge etiam alia pœnitentiae opera, & perpetuò lauda Deum ob exhibitam tibi misericordiam, quâ extraxit te è fundo abyssi. Quantus stupor! quanta admiratio perculserat ipsam!

Tam efficaciter ex hoc commota fuit in intimo cordis sui, ut tota quamprimum mutata fuerit in aliam; & post diversos affectus, timoris, pudoris, spei, pœnitentiae, confidentiae & d'fidenciae, quibus ipsius oppugnabatur cor, suum prosecuta est munus, ac si nunquam id interrupisset. Diuturna hæc & funesta vitæ ipsius catastrophe mansisset semper incognita, nisi ipsamet horrendi sui criminis tacta dolore, & tota abrepta stupore, ob incomparabilem Matris misericordiae erga se bonitatem, id aperuisset, ad opertiendum se confusione, quàm suo merebatur facinore, & ostendendam gloriam, potentiam & admirabilis fructus devotionis erga Sanctissimam Virginem: Exin teverissimam exegit pœnitentiam, & incessanter dicebat in corde suo, sapiusque proferebat ore: *Misericordias Domini in æternum cantabo.*

O Mater admirabilis! O Serenissima Angelorum hominumque Regina! O dignissima Mater Dei! Tu semper miserorum refugium es peccatorum: Tuâ bonitate conservatur mundus, qui periret suarum demersus diluvio iniquitatum, absque potentissimâ tuâ intercessione. Tu es consolatrix afflictorum, tu sustentas infirmos, tu desperatissimos erigis, tu profligatissimos à suis relevas malis; tu Apostolos mirabiliter reconciliasti cum DEO. Nomen tuum est remedium omnium infermitatum; memoria tua est lenimentum omnium amaritudinum; Et potentia tua est terror inimicorum salutis nostræ. Recipe nos in tuam protectionem, O amabilis Mater misericordiae? ad mille nos in numerum servorum tuorum O potentissima Regina cœli & terræ! infunde nobis puram & perfectam devotionem erga te; ut mentes nostræ post Deum summâ te prosequantur veneratione; ut omnes linguæ nostræ benedicant te, ut omnia corda nostra diligant te; accende illa quotidie ardentiori zelo honorandi te, famulandi tibi. Amen.

* * *

